

ΡΩΜΑΝΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

THE BIANCA AVANCINI

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΤΑΛΕΝΑΣ ΡΙΟΝΕΡΟ

Σώζοντας ακόμη εδω κι'έκει μεσαιωνικοί πύργοι με μουσικές κρύπτες και υπόγειες άπρόσιτες στοές.

Μέσα σ' έναν τέτοιον πύργο ζούσε η κοντεσίνα Μανταλένα, μαζί με τον πατέρα της, τον τυφλό γέρο κομάρη ντι Ριονέρο.

Η Μανταλένα ήταν ένα γοητευτικό, ρομαντικό πλάσμα που κατά λάθος είχε γεννηθή στον όρημτικό και εύθυμον αιώνα μας. Ίσως τ' ήξερε αυτό κι' η ίδια και γι' αυτό είχε δημιουργήσει γύρω άπ' την ζωή της ένα ρομαντικό περιβάλλον σιωπής και μοναξιάς. Έτσι ο πύργος που κατοικούσε η Μανταλένα με τον πατέρα της ήταν πάντα σιωπηλός και θλιβερός. Κι' όταν ακόμη έφθαναν εκεί έπισκεπτάι, βασιλεύς στον πύργο η Μοναξιά και η Σιωπή.

Οι έπισκέπται ήταν σπάνιοι κι' έρχόντουσαν πάντα μ' έπισημότητα. Ήταν ευκατρίδια των περιχώρων που τους τραβούσε ως εκεί ο πλοτύπος και η καλλονή της νεαρής και φρούας πυργοδόσπουνας. Γιατί η Μανταλένα ήταν φρούα, κι' όχι άλως φρούα, άλλα πανοραία! Είχε ομορφιά παραμυθένια! Γιά την ομορφιά της αυτή, γιά τή μελαγχολία της και την ρέμβη της, όταν, μικρή, βρισκόταν στο λυκόει, ή συμβαθίτριες της την είχαν ονομάσει «η φρούα του μαμμένη του Δάουου».

Και όπως η φρούα κομωμένη του Δάουου το παραμυθιού έτοι ακριβώς κι' η Μανταλένα κλεισμένη στο μαγευτικό περιβάλλον της Μοναξιάς και της Σιωπής περίμενε τον Έκλεκτό, τον παραμυθένιο πρίγκιπα που θά πήγαινε νά την κάμει γυναίκα του...

Αλλά η ζωή διαφέρει από τ' παραμύθια. Είνε σκληρή και άμελλικτη. Η συναγής άναμνή, η άγονιώδεις άγρυπνίες, τ' άδιάκοπα έστραμμένο προς την άβυσσον βλέμμα, η συναισθησις πώς η νεότης φεύγει άνώφελα, είνε πράγματα πολύ βαρεια, είνε φρικτά, γιά μιά άδυνατη γυναίκα. Και η Μανταλένα έννοιασε την καρδιά της όλοένα πιο κουρασμένη, έβλεπε τ' πρόσωπό της νά χάνη όλοένα περισσότερο τ' όρόννό του χρώμα και νά γίνεται γλωμώ, όλο και πιο γλωμώ...

Παλθός όλοάκληρο μνηστήρων είχε παραέλασι τ'ό μεταξυ αυτό από τον πύργο κι' είχε ζητήσει την Μανταλένα. Μά η φρούα κ'όρη δέν εδωρισε κανένα τέλειον. Κανένα άπ' αυτούς δέν ήταν ο Έκλεκτός, ο ξανθός παραμυθένιος πρίγκιπας που περίμενε...

Της είχε άρέσει κάποτε πιο πολύ άπ' τ'ους άλλους ο Ξωγράφος Ροζάριο Λιάνο, που ήταν τόσο φλογερός, τρυφερός και περιποιητικός μαζί της, μιά που δέν τον μισούσε ούτε τ'α φορεμάτια της ν' άγγιξη. Αλλά μορούδης η φρούα κοντεσίνα ντι Ριονέρο νά παντρευθή, νά δοθη γιά όλη την ζωή, σ' έναν καλλιτέχη; «Όχι βέβαια. Ούτε και προσωρινώς δέν μπορούσε νά συνδεθή μαζί του. Μόνον ο γάμος θά την ήνανε μ' έναν άνδρα.

Της είχε έπίσης άρέσει και μάλιστα παραπολύ, ένας άπ' τ'ους εξαδέλφους της, ένα παιδί δεκαοχτώ έτων, εύθυμο, φρομάλει, Ξωγράφος, που όταν έπαιζαν της έδωριζε τ'ό χέρια τόσο, που την έκανε νά πονη και που μιά φορά καθώς την είχε προφθάσει λαχανιασμένη κάτω από μιά συστάδα, την φίλησε ξαφνικά, την φίλησε έτσι που ποτέ της δέν μπορούσε νά τ'ο ξεχάση.

Αλλά ούτε έκεινος ήταν ο παραμυθένιος πρίγκιπας και η Μανταλένα τον άπήλιωσε και τον άφησε νά φύγη. Περίμενε πάντα, ύπερηφανη και γεμάτη αυτοπεποίθηση τον Έκλεκτό της.

Την ύπερηφάνιας της αυτή την δυνηόκωναν ο τυφλός γέροπατέρας της και πρ'ό κίνικαν μιά ύπεροχη εικόνα, του Βάν Ντίκ, στην όποια ο διάσημος έκεινος Ξωγράφος είχε άποθανάτισει μιά άπ' τις προγόνους της, μιά άλλη κοντεσίνα ντι Ριονέρο, που ήταν πανομοιότυπη της Μανταλένας. Κ' η προγόνος της αυτή είχε παντρευτεί ένα περίφημο πρίγκιπα της έποχης της κι' ήταν έπίσης πολυέφητη. Οι Ιαπόνα γονάτιζαν μπρός της και την γέμιζαν δώρα, ζητώντας νά κερδίσουν την καρδιά της. Γιατί νά μη την μιμηθή λοιπόν η Μανταλένα άφου της έμοιαζε τόσο! Και τ'ό χαμόγελό της άκόμη ήταν τ'ό ίδιο...

Έτσι η Μανταλένα όνειρευόταν και περίμενε, πάντα περίμενε... Ο πατέρας της της έλεγε κάθε τόσο γιά όσους την τοιγούριζαν: «Κανένα άπ' αυτούς δέν είναι έξιος γιά σενα. Περίμενε. Σε κάποιο μέρος της γης βρίσκεται ο Έκλεκτός και θάρθθ! Και η Μανταλένα περίμενε...

Μιά μέρα η Μανταλένα σκέφθηκε νά μεταφέρει την εικόνα του Βάν Ντίκ, στην αίθουσα της Ίφιγενείας, μιά άλλη μεγάλη αίθουσα του πύργου, που λεγόταν έτσι γιάτι σ' έναν της

τοίχο κρέμονταν ένας παμπάλιος τάπης, στον όποιον ήταν κεντημένη ή εικόνα της θούσιος της Ίφιγενείας. Η νέα ήθελε νά βάλη στην ίδια αίθουσα τ'ά δυό καλλιτεχνικά οικογενειακά άριστουργήματα.

Ήρες λοιπόν μαζί της τον γέρο - ύπερήτη του πύργου, τον Τζιοβάννι, που της ήταν άφοσιμένος σάν σκλάβος και πήγαν στην αίθουσα της Ίφιγενείας νά διαλέξουν τ'ό πιο φωτισμένο μέρος γιά νά τοποθετήσουν την εικόνα του Βάν Ντίκ! Αλλά τ'ό πιο φωτισμένο μέρος ήταν έκεινο που ήταν πιασμένο άπ' τον τάπητα της Ίφιγενείας. Καταπίσθησαν λοιπόν νά ξεκρεμάσουν τον τάπητα. Η Μανταλένα έτρεψε σάν νάκανε κάποια μεγάλη ίερωσύλια. Δέν ήταν έξ άλλου και εύκολο νά ξεκρεμάσουν τον τάπητα αυτό. Βρισκόταν εκεί κρεμασμένος αιώνας, από τή έποχή που τ'ό μαρκήσιος Ντούτσινο ντι Μομφερράτο τ'ον είχε άδωρισε ως προίκα στην κόρη του Βαρβάρα, όταν την πάντρεψε με τον κόμητα Άτζο Γουλιέλμο ντι Ριονέρο.

Μόλις η Μανταλένα και ο Τζιοβάννι τράβηξαν τον τάπητα, και φάνηκε ο τοίχος, εδωσαν πώς ήταν γεμάτος από χρυσά σκαλισματα. Κά εφηνικά, καθώς χτυπούσαν με τ'ό σφυρί, τ'ό τοίχος άνάδωσε έναν ήχο ύπόκοφο, σάν νά είχε πίσω κούφωμα.

Η Μανταλένα θυμήθηκε τότε την τρομερή παράδοσι γιά τις γυναίκες του προγόνου της Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο, που αυτοκτονούσαν όλες λίγο ύστερα άπ' τ'ό γάμο τους και των όποίων τ'ά πτώματα βρισκόταν την αυγή στον χείμαρρο Ριονέρο. Ο Γουλιέλμος Ριονέρο, ο άνδρας τους, που γλιτωκοπούσε όλη νύχτα με τ'ους φίλους του, βυθίζοταν σέ τρομερή λύπη κάθε που μάθαινε τις άυτοκτονίες αυτές. Κι' όπως λίγες μέρες κατόπι τομαζόταν νά εξαπαντωσεται και έλεγουσε τή λύπη του...

Μόλις άκουσαν τον ύπόκοφο έκεινο ήχο ή νεαρά πυργοδόσπουνα κι' ο πιστός της ύπερήτης κυτάχθηκαν με τρόμο. Έπειτα η Μανταλένα σήκωσε τ'ό λευκό της χέρι και χτυπώντας τον τοίχο φώναξε στον Τζιοβάννι. — Πρέπει νά γκρεμίσουμε τον τοίχο!

Αλλά δέν παρήσει άνάγη νά τον γκρεμίσουν. Υπό την πίεσι των λεπτόν άδυνάτων δαχτύλων της, κάποιο κομμάτι έστριψε, κάποιος μοχλός κινήθηκε και τ'ό τοίχωμα σκώθηκε ψηλά τρίζοντας...

Φάνηκε τότε τ'ό άνοιγμα που έβγαζε και εδωθειαν στον χείμαρρο Ριονέρο, τ'ό άνοιγμα αυτό άπ' τ'ό όποιο είχαν περάσει όλες ή δολοφονημένες γυναίκες του κόμητος Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο...

Ζητώντας νά κερδίσουν την καρδιά της...

την λύπη της γιά την νεότητα που της είχε φύγει, έρωτεύθηκε γιά πρώτη φορά, έρωτεύθηκε παράφορα, τυφλά σχεδόν και παρεδόθη σ' έναν άγνωστον, σ' ένα νέο άξιωματικό, που έφιλοξενήθηκε στον πύργο. Στον άξιωματικό αυτό δόθηκε με λαχτάρα πιστεύοντας στους όρκους, πιστεύοντας στην άγάπη που της έλεγε πώς αισθανόταν γι' αυτήν.

Αλλά ένα άλλο βράδυ—ήταν ένα βράδυ καταιγίδος—που πήγαινε νά τον ξαναβρη γιά τελευταία φορά, γιάτι τ'ό πρωτό θάφρευε γιά τον πόλεμο, η Μανταλένα άκουσε όμιλιες στο δωμάτιό του κι' ένα γέλιο δυνατό, ένα γέλιο σαρκαστικό και θραμβητικό. Στάθηκε τότε κι' άκουσε... άκουσε τον άξιωματικό έκεινον νά διηγείται με φωνή ψυχρη και σαρκαστική στους συναδέλφους του, με φρούας όμως μιά συνειδητόμη έρωτικη του περιπέτεια, την περιπέτεια που είχε την περασμένη νύχτα με την πυργοδόσπουνα την Μανταλένα Ριονέρο, με αυτήν την ίδια!

Τι τρομερό, τι λυπηρό! Η περιπέτεια της, ή μόνη περιπέτεια της ζωής της, που άρνήθηκε νά την παραχωρησει σε τ'όσους και τ'όσους που καλύτερους, που άνατόρους, που ύφομιστέρους, ήταν γιά τον όσημο, τον άγνωστο ύπολογο μιά συνειδητήμη περιπέτεια, μιά περιπέτεια άξια γιά γέλια!

Τά μάτια της Μανταλένας βούρκωσαν, λυγμοί έπνιγαν τον λόγγυό της, τρεμούλα την έπιασε. Άρχισε τότε νά τρέχη σάν τρελή ως που έφθασε στην αίθουσα της Ίφιγενείας. Άνοιξε την μουσική κρύπτη και όρμησε μέσα...

Την άλλη μέρα τ'ό πρωτό τ'ό πτώμα της βούρκωσαν στον χείμαρρο Ριονέρο, όπως τ'ά πτώματα των γυναικών τ'ό προγόνου της κόμητος Άτζο Γουλιέλμου ντι Ριονέρο!...

Bianca Avancini